

Forgotten wings 7
2011. 38 x 50 cm. Digitaalivedos

Guard an angel

LAHDEN
AMMATTIKORKEAKOULU

Muotoilu - ja taideinstituutti
Kuvataide
Opinnäytetyön kirjallinen osuus
Joulukuu 2011
Laura I. Kansanen-Stavale

Lahden ammattikorkeakoulu
Muotoilu - ja taideinstituutti

KANSANEN-STAVALE, LAURA I.:

Guard an Angel

Kuvataiteen opinnäytetyö

Syksy 2011

TIIVISTELMÄ

Lopputyöni Guard an Angel teoskokonaisuus muodostuu enkeliaiheen ympärille. Konkreettinen maailma ja enkelimaailma liittyvät teoskokonaisuudessa yhteen valokuvauksen keinoin. Teoskokonaisuuden avulla pohdin toden ja epätoden, faktan ja fiktion rajaa. Teos jättää katsojan hahmottamaan ulottuvuutta, jonka herkkiä viitteitä hän voi halutessaan nähdä, lukea, tunnistaa ja tulkita.

Avainsanat:

Valokuvamaalaus

Valokuva

Enkelimotiivi

Reaalimaailma

Tulkinta

Katsoja

Ulottuvuus

Siivet

Vihje

Herkkyys

Taruolento

Lahti University of Applied Sciences
Institute of Fine Arts

KANSANEN-STAVALE, Laura: Guard an Angel

Bachelor's Thesis in Fine Arts.

Autumn 2011

ABSTRACT

The body of work that comprises “Guard an Angel” is based on an angel motif. The factual world and angel world are intertwined by photographic means. I have tried to blur the line between fact and fiction hoping to make the viewer ponder if and where does such a line exist. Through this body of artwork the viewer can see, read and recognize another, fragile dimension, if they choose so.

Key words:

Photographic painting

Photograph

Angel motif

Real world

Interpretation

Viewer

Dimension

Wings

Hint

Sensitivity

Mythical creature

SISÄLLYS

JOHDANTO	1
FAKTA JA FIKTIO	2
VALOKUVA	4
Muunneltua totuutta	4
Valokuva paljastaa ja peittää	6
ENKELI HAHMONA	8
VISUAALINEN KOKEMUS	12
LÄHTEET	13
LIITTEET	14

1 JOHDANTO

Lopputyöni koostuu sarjasta enkelilöytöjä kuvaavia valokuvamaalauksia. Lopputyöni lähtökohtana on ollut todentuntuisen maailmamme ulkopuolelta aukeavat näköalat ja kokemukset. Enkeliaihe kumpuaa lapsuuteni kuvitelmista, saduista ja kertomuksista. Valokuvauks tapausten tallentajana ja taiteellisena ilmaisukeinona tarjosi houkuttelevan ja luontevan työpohjan rakentaa aiheideaani. En pohjaa työtäni enkeliaiheen uskonnolliseen näkemykseen, en myöskään aiheeseen usein liittyvään rutiininomaiseen tulkintaan. Valokuvaa tarkastelen keinona tallentaa asioita ja tapahtumia, olivat ne sitten tarua tai totta, katsojan koettavaksi. Enkelimotiivin kiinnostavuutta erittelen konkreettisen kokemisen rajamaille sijoittuvana mystisenä tapahtumana.

Tarkoitukseni on asettaa enkeliaihe totutusta poikkeavaan tarkastelukulmaan. Haluan tällä työkokonaisuudellani poiketa tavanomaisesta käsittekartasta. Enkeli on mystinen hahmo. Enkeli jättää jälkiä. Kysymykseen, totta vai tarua, vastatkoon katsoja. Kuva ja sen tarkastelija muodostavat työparin: En välttämättä ole itse mukana tarkastelussa. Jään sen ulkopuolelle kuin ikonimaalarit. Tekijä on anonymi. Näin toivon työni enkelilöytöjen toimivan, vaikka itse en yritä tietoisesti sisällyttää niihin mitään aatteellisia elementtejä. Tarkoitukseni on antaa katsojalle mahdollisuus sukeltaa tekemään omia havaintojaan ja löytöjään kuvakokonaisuuden kokemusmaailmasta. Haluan katsojan pohtivan todellisen ja epätollisen rajaa ja eroavaisuuksia. Lopputyöni tavoitteena on asettaa aiheeni, kuvitteelliset enkelilöydöt, aistittaviksi ja löydettäviksi valokuvamaalauksen tarjoamin keinoin. Ne tarjoavat tarkoitukseeni luontuvat toteutustavat.

2 FAKTA JA FIKTIO

Inhimillisen elämän kiinnostavimpiin ulottuvuuksiin kuuluu maailman tarkastelu reaalimaailman ulkopuolelta. Kulttuureista riippumatta ihminen tuntee kiinnostusta epätodelliseen maailmaan. Tämä todellisen ja kuvitellun sekoittuminen on kiinnostanut itseäni lapsuudesta saakka. Millainen on faktan ja fiktion raja? Onko sitä ja tunnistammeko sen?

Mielikuvitus on lapsen kehitykselle välttämätöntä. Se suo aikaa kaikkien lapseen kohdistuvien vaikutelmien ja virikkeiden arvioimiseen, järjestämiseen ja ymmärtämiseen. Päästäessään mielikuvituksensa ikään kuin valloilleen lapsi oppii ajattelemaan luovasti. Juuri tällainen varhainen mielikuvitusleikki avaa suoran yhteyden aikuisiän luovuuteen. (Piers & Landau, 1982.)

Tuijottaessani lapsena lastenhuoneen verhojen koristeellisia juoksevia hevosia toivoin voivani tarttua niihin. Halusin niiden kiemuraisista, hulmuavista harjoista kiinni pitäen ratsastaa kohti huimia seikkailuja. Kun valo pilkisti verhokankaan läpi, hevoset ikäänkuin heräsivät elämään. Niiden elävät hahmot saivat maailman näyttämään mielenkiintoiselta.

Maija Poppanen elokuva käänsi uuden sivun mielikuvitukseni mahdollisuuksista. Millaisia lastenhoitajia onkaan! Elokuvassa lastenhoitaja Maija Poppanen katselee katumaalasta ja hyppää sinne lasten ja Pertun kanssa. Siellä he leikkivät piirrettyjen eläinten kanssa. Kaikki on ihanaa toden ja sadun sekoitusta. Mistä sellaisen lastenhoitajan löytää?

Vuonna 1985 Hannu Väisänen teki Yleisradiolle opetusohjelman *Kahdeksan sisäkuvaa: Kuvataidesatuja*. Siinä hän myös opastaa katsojaa hyppäämään sisään taideteoksiin. Ohjelman pohjalta tehdyssä kirjassa hän toteaa:

Olen halunnut kiilautua melkein kuin harjakauppias muutamien taulujen houkutteleviin ovenrakoihin subjektiivisten mielikuvieni

kanssa, toiveenani saada vilkaista niiden väliin sisätiloihin. Taulu, joka ei avaudu edes silkasta myötätunnosta kynnyksellään seisoo kohtaan, joutuu kuitenkin silloin tällöin hengähtämään ja raottamaan oveaan, niin että sopivan hetken tullen sisään pääsee pujahtamaan. Olen kuitenkin vakuuttunut, että kaikkiin taideteoksiin päästään lopulta sisälle, jos niiden ovenrakoihin ei yritetä tunkeutua ammattimaisten sisäänmenijöiden opilla ja ymmärtämyksellä, vaan jokaisen omalla harjakauppiiaan tuurilla.” (Väisänen, 1985, Esipuhe.)

3 VALOKUVA

Valokuva on illuusio todellisuudesta. Se tekee muistoista totta. Valokuvan keksiminen antoi mahdollisuuden tallentaa tapahtumia, henkilöitä ja ympäristöä melkein todellisuutta vastaavasti. Valokuvalla on tallennettu ja kerrottu historiaa. Valokuvissa on säilynyt kadonneita maisemia ja kaupunkikuvia. Valokuvan avulla voidaan edelleen paikantaa tapahtumia, tunnistaa henkilöitä ja ajankuvia. Valokuvalla on kautta aikojen kuvitettu ja väritetty tapahtumia. Niillä on johdettu harhaan ja tarjottu muunneltua totuutta.

Valokuvan varsinainen läpimurto tapahtui vuonna 1839, kun Dagerrotypia julkistettiin. Samoihin aikoihin kehittyi kuvan monistamisen tekniikka. Toisin kuin pelättiin, valokuvaus ei vienyt pohjaa pois maisema- ja muotokuvamaalaukselta. Päinvastoin kuvataiteilijoille tuli mahdollisuus kehittää taidettaan abstraktiin suuntaan. Valokuvaus oli aluksi ammattilaisten hallussa. Sitten kehitettiin tarpeeksi yksinkertainen kamera amatöörienkin käyttöön. (George Eastman, Kodak kamera 1888.)

Muunneltua totuutta

Kuvaa, etenkin valokuvaa pidetään usein totuuden torvena. Valokuvan totuutta on muunneltu aina. Nykyään valokuvien retusointi ja manipulointi yhdistetään helposti digitaalisen kuvan käsittelyyn. Mutta valokuvia on käsitelty, muokattu ja manipuloitu kautta sen historian.

Valokuvalla on aina ollut dokumentaarinen luonne ja asema. Varsin varhain sitä ruvettiin käyttämään dokumentointivälineenä lääketieteessä, teollisuudessa ja kaupassa. Perhekuvauksetkin olivat dokumentaatiota suvun tapahtumista.

“Kuvajournalistilla – kuten kirjoittavalla kollegallaankin - on oltava vahva

pyrkimys totuudelliseen tiedonvälittämiseen. Jotta kuvajournalisti kykenisi totuudelliseen, oikean kuvan antavaan tapahtumakerrontaan, on hänen vältettävä puuttumasta tapahtumien kulkuun. Kuvajournalisti siis seuraa “taustalta” - ei tunge keskelle, ei kohdistu huomiota itseensä, ei lavastele eikä järjestä.” (Saves, 1986, 32.)

Toisen maailmansodan aikana valokuva oli tärkeä propagandaväline. Valokuvia sensuroitiin. Sota oli lähes romantisoitu urhoollisten miesten ja voittojen tapahtumakentäksi. Tämähän pätee vieläkin virallisella taholla.

Valokuvan kriittinen tarkastelu vaatii kysymyksiä: Onko valokuva totta? Miten tarkasti valokuva toistaa reaali maailman tapahtumat, ihmiset ja ympäristön? Pitääkö valokuvan pilkuntarkasti dokumentoida kuvattava? Vanhanajan muotokuvat olivat usein lavastettuja. Kuvattavan ympärille kerättiin rekvisiittaa, jonka haluttiin kertovan kuvattavasta enemmän tai pönkittävän hänen yhteiskunnallista asemaansa. Studiossa kuvaajalla oli käytössään erilaisia lavastuksia. Taustana saattoi olla maisemaa tai huonetta kuvaava kangas. Kuvaustilanne oli arvokas ja harras. Kuvattavat pukeutuivat usein pyhävaatteisiin tai lainasivat valokuvaajalta edustavia asusteita.

En ollut lähettänyt itsestäni Amerikasta yhtään valokuvaani ja päivällä menin Jocksin ja Diomen kanssa valokuvaamoon. Meillä oli kaikilla pyhäpuvut päällä ja minä sain lainata valokuvaajan taskukellovitjoja, jotka ripustin mahan päälle liivintaskusta toiseen. Kuvassa seisottiin niin, että minä olin keskellä, Jocksin oikealla puolellani ja Diomen vasemmalla. Minä panin käteni poikien harteille ja niin meistä otettiin kuva, meillä kaikilla oli hattu päässä; sain lainata valokuvaajan hattua kuvauksen ajaksi. (Tuuri, 2006, 93–94.)

Digitaalinen kuvankäsittely on paljastanut, miten kuvia on aina käsitelty. Henkilöitä on poistettu ja lisätty, siirretty toisenlaiseen maisemaan tai ympäristöön, ulkomuotoa on muokattu, kuvan ilmapiiriä on korostettu ja monia muita vastaavia keinoja on käytetty. Digitaalisuus on tuonut nämä mahdollisuudet yhä useampien käyttöön.

Roland Barthes toteaa: “Valokuvauksessa en voi koskaan kiistää, etteikö kohde olisi ollut paikalla.” (Valoisa Huone 1980, suom. 1985). Näinkö se on?

Valokuva paljastaa ja peittää

Yleisesti sanotaan “Kuva ei valehtele”. “Yksi kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa”. Kuva voikin kertoa enemmän kuin tuhat sanaa, mutta ei välttämättä totuutta. Mitä kuva kertoo? Se kertoo usein katsojan tulkinnasta, kuvanlukutaidosta ja kuvan katsomisen harjaantuneisuudesta.

Jo valon ja kuvakulman valinnalla voidaan tuoda esiin tai peittää yksityiskohtia. Valokuvan rajaus voi korostaa tiettyjä yksityiskohtia. Rajauksen ulkopuolelle voidaan taas tietoisesti jättää valokuvan sisällön kannalta oleellisia asioita. “Kuva saadaan siis ‘valehtelemaan’ niillä samoilla keinoilla, joita toisaalta käytetään kuvan totuudellisuuden tueksi.” (Saves, 1986, 125.)

Rikospaikkatutkinnassa valokuvan merkitys on paitsi dokumentaarinen, myös tutkimuksellinen. Valokuvasta voi paljastua asioita, joita ei kuvan ottohetkellä ehkä huomattukaan. Valokuvan ympäristöstä paljastama yksityiskohta saattaa antaa uuden käänteen tutkinnalle.

Julkaistu kuva ja kuvateksti ohjaavat kuvan tulkintaa. Leena Saraste kertoo useista esimerkeistä, joissa kuvatekstillä on ohjailtu kuvan sisältöä; uimaopetuksen jälkeen raidallisiin froteenuttuihin puetut lapset ovat lehdessä julkaistuna muuttuneet neuvostoliittolaisen keskitysleirin lapsiksi. Saraste sanoo, että asioiden tuttuus saa katsojan muistin ja mielikuvituksen tuottamaan sellaistaakin, mitä siinä ei oikeastaan ole. (Saraste, 1980, 186)

Kokenut kuvajournalisti Seppo Saves toteaa, ettei kuvarajauksella edes kyetä niin

tuhmiin tekoihin kuin kuvateksteillä. Hänen mielestään tekstiyhteydellä voidaan kuvaan lisätä sellaistaakin, jota siinä ei ole koskaan ollutkaan. Otsikko, ingressi ja teksti saavat valokuvan kertomaan melkein mitä tahansa. (Saves, 1986, 126.)

Visuaalinen lukutaito on osittain sisäsyntyistä. Toisaalta sitä voi ja täytyy oppia. Onko valokuvalla oma kieli ja pitääkö se opetella? Kirjassa *Katseen Voima* (2008), Janne Seppänen määrittelee visuaalisen lukutaidon kyvyksi ymmärtää visuaalisten järjestysten kulttuurisia merkityksiä. Hän sanoo kuvanlukutaidon olevan osa visuaalista lukutaitoa. Hänen mielestään ”*kuvanlukutaito edellyttää kykyä tulkita arkielämän esinemaailman ja nonverbaalin viestinnän merkityksiä, esimerkiksi kasvojen, eleiden ja kehon kieltä.*” (Seppänen, 2008, 175). Seppänen toteaa myös, että visuaalinen lukutaito on kulttuuristen itsestäänselvyyksien haastamista ja merkityksen näkemistä siellä, missä merkitykset ovat kaikkein näkymättöimpiä. Visuaalinen lukutaito on Seppäsen mukaan näkymättömän tekemistä näkyväksi ja tiedetyksi.

Itse ymmärrän taiteen katsomisen lähtökohtana teoksen, en sen tekijää. Katsojan tulisi pyrkiä olemaan osa katsottavaa teosta. Hänen tulisi antaa itse teoksen puhua. Ymmärtäminen tulee, jos on tullakseen.

4 ENKELI HAHMONA

Enkeli lopputyöni motiivina pohjautuu lapsuuteni muistoihin ja kuvitelmiin, satuihin, tarinoihin ja uniin. Enkeli on hahmona kiehtova ja moniulotteinen. Hahmo on taruolento ja mielikuvituksen tuote samalla, kun se monille on todellinen ja uskottava. Enkelit liittyvät vahvasti uskontoon. Niinpä enkeleihin uskominen on sallittua, toisin kuin moniin muihin taruolentoihin, vaikkapa saunatonnttuihin. Enkeleihin uskominen voi olla jopa toivottavaakin. On mukavaa ja lohdullista ajatella jonkun seuraavan ja turvaavan liikkeitämme ja varjelevan lapsiamme. Kuinka ollakaan, usein täpärästä tilanteesta selviytynyt ihminen ajattelee taustalla olleen laupean suojelusenkelin. Oma suojelusenkeli seuraa ja tarkkailee herkeämättä ja pelastaa hädän tullen.

Entäpä kun täpärästä tilanteesta ei selviydytä? Missä suojelusenkeli piileksii, kun lopputuloksena on jotain vääjäämätöntä, lopullista ja ikävää. Lapsi kuolee liikenteessä, syntyy nälänhädän keskelle, jää orvoksi tai ei elä edes vuottakaan. Missä lasten suojelusenkelit luuhaavat? Onko enkeleiden huomiokyky heikenteny? Onko heillä liikaa töitä? Ovatko he laiskoja? Onko heillä omia murheita? Unohtuivatko he muiden enkeleiden kanssa oluelle edellisiltana?

Enkeli on vahvasti iskostunut kulttuuriimme kilttinä, lempeänä ja kauniina hahmona Enkeleiden kiltteys ja lempeys voi myös kahlita. Virginia Wolf tunsi luovuutensa olevan vangittuna sukupolvensa luomaan sympaattiseen, epäitsekkääseen ja pyhään enkeliinsä, joka hänen kodissaan asui. Turhautuneena hän lopuksi tappoi oman enkelinsä voidakseen vapautua tekemään luovaa työtä. Puheessaan the National Society for Women's Service'n tilaisuudessa hän kertoo::

It was she who bothered me and wasted my time and so tormented me that at last I killed her. You who come of a younger and happier generation may not have heard of her--you may not know what I mean by the Angel in the House. I will describe her as shortly as I can. She was intensely sympathetic. She was immensely charming. She was utterly unselfish. She

excelled in the difficult arts of family life. She sacrificed herself daily. (Wolf, 1931)

Monet aikaansaannokset ja historiaa muuttaneet teot – taiteessakin – ovat edellyttäneet pientä kapinaa ja uhmamieltä, jopa rajojen rikkomista. Chagallin punainen enkeli (Chagall 1916.) turvaa mustanharmaata hääparia, kun taas Simbergin enkeli itse tarvitsee haavoittuneena nuorten kantajiensa turvaa. (Simberg, 1903.) Itseäni kiinnostaa ajatus syystä tai toisesta suojelevollisuutensa laiminlyönneistä tai unohtaneista enkeleistä. Missä he ovat, mitä heille tapahtui? Minun enkelini voi olla hylätty, yksinäinen, langennut, kapinallinen ja miksei se voi onnellisena lentää liihottaakin.

Teoskokonaisuudessani toistuva enkeli on yhtäaikaan läsnä ja vaikeasti tavoitettavissa. Enkeli liikkuu omassa ulottuvuudessaan, joka on osin yhteydessä omaan konkreettiseen maailmaamme. Enkeli jättää jälkiä ja viitteitä itsestään. Ne täytyy osata tai haluta nähdä, lukea, tunnistaa ja tulkita.

Enkeli sitoo ja purkaa taiteen keinoin kiinnostukseni ihmismielen ulottuvuuksiin. Etsin teoskokonaisuudessani keinoja konkretisoida ihmisen ainaista kaipuuta päästä olemassa olevan arkimaailman kahleista tuntemaan ja kokemaan hengen vapautta. Enkelin ristiriitaisuus avaa uusia merkityksiä. Samalla kun enkelihahmo on toisille syvää henkistä yhteyttä ja suojeleturvaa tuova hahmo, on se toisille karkeaa arkielämän käyttötavaraa koruina, kankaina tai kiiltokuvina. Samaa siipeä, samaa hohtoa, samaa eteerisyyttä revitään moneen käyttöön. Vuosisatainen enkelipalvonta tarjoaa kiinnostavan ikkunan ihmismielen ulottuvuuksiin. Jotain ihminen etsii, jotain jostakin jota ei eteen kanneta.

Teoskokonaisuus syntyi enkelin jälkien jäljittämisestä. Pyrin kuvaamaan, mitä ja millaisia enkelistä kertovat viitteet ja jäljet voisivat olla. Jos enkeli on väsynyt ja tahtoo levätä, irrottaako hän siivet voidakseen mennä pitkälleen? Kapinoiva enkeli voikin yrittää kokeilla liihoittelua ilman siipiä. Jospa enkelin siipiä pitääkin välillä huoltaa ja pestä. Enkeleillä voi olla vaikkapa rekrytointitoimisto. Sairastuneen

enkelin töihin tarvitaan ehkä sijainen. Ikkunaan osuva valonsäde saattaa sekin olla viite ohi liihoittelevasta siipiolennotta. Näkevätköhän linnut paremmin samaa ilmatilaa käyttävät vierashahmot. Miksi enkelin pitää olla ihmisen kokoinen vai pitääkö?

Näitä löydöksiä ja viitteitä kuvaan teoksissani. Teokset muodostavat kuvitteellisen enkelitutkimus kokonaisuuden, jossa pyrin jäljittämään näitä kadonneita ja puuttuvia enkeleitä. Kuvaan löytyneitä, hylättyjä enkelinsiipiä, jäänteitä ja löydöksiä. Siipiä, joita enkelit ovat ehkä unohtaneet narikkaan lähtiessään illalla vapaalle tai jotka on tietoisesti nostettu naulakkoon vastuun painaessa hartioita liikaa. Joissakin teoksissa on kuvattuna satunnainen enkelin kohtaaminen. Ohikiitävä siipi, enkelinhahmo tai vain enkelin taakseen jättämä valojuova.

Teoksissa valo ja väri ovat tärkeässä asemassa. Valo liittyy kiinteästi aikaan, paikkaan ja tilaan. Pimeän ullakon ikkunasta kajastava valo paljastaa unohdetut tai hylätyt enkelinsiivet, mutta vain sen hetken, kun tarjolla on valoa. Valo jättää jälkiä ja liian kirkkaana se myös peittää, aivan kuten pimeä. Sama tila näyttäytyy täysin erilaisena varjossa, pimeään aikaan ja valossa kylpiessään.

Valokuva maalauksen keinona tulkitsee enkelihavaintoja mielestäni hyvin. Valokuvan välähdyksenomainen luonne korostaa enkelin jättämien jälkien ja vihjeiden haurautta. Niiden havaitseminen vaatii herkkyyttä. Mutta ne haihtuvat nopeasti, joten havainnot on tallennettava salamannopeasti.

Kuvat paljastavat ja peittävät yhtäaikaan. Haluan jättää lopullisen tulkinnan katsojalle. Annan vihjeitä tapahtuneesta, mutta en halua selittää tai kertoa kaikkea loppuun asti. Kuvan loppullinen tunnelma ja sanoma muodostuvat katsojan mielessä. Jollekin teos voi olla humoristinen. Jollekin toiselle taas sama kuva voi henkiä apeutta ja melankoliaa. Kuva enkelikoirasta herättää yhdessä katsojassa humoristisen tulkinnan. Ihmiselle, joka tietää koiran sairastelleen, sama kuva tuottaa apeita ja melankolisia tulkintoja.

Taiteilijana tulkinnasta irti päästäminen ja sen jättäminen katsojalle voi joskus olla vaikeaa.

5 VISUAALINEN KOKEMUS

Jatkuva kiinnostuksen kohteeni on näkemisen ja kokemisen sulautuminen. Mitä me näemme? Miten koemme näkemämme? Miten kokemus muotoutuu muistissamme? Meillä voi olla muistikuva paikasta tai ihmisestä. Päästessämme vertaamaan sitä todellisuuteen se voikin osoittautua täysin erilaiseksi. Muistikuvissa voi olla lapsuudesta pimeä mökki, joka todellisuudessa voi osoittautua valoisaksi tuvaksi. Lapsuuden suuren suuri pelottava ja vinkuva ullakko kutistuu myöhemmin nähtynä tavalliseksi, hallittavaksi vanhan talon ullakoksi.

Enkeliaihe on lapsuudesta aikuisuuteen ulottuva taruolento, jonka väkisinkin kohtaan ympäröivässä maailmassa kuvina ja koristeina. Mielikuvitusmaailmassa enkelimotiivi kiehtoo mielen maailmaani mahdollisuutena nähdä viitteitä jostakin, jonka kokeminen edellyttää näkemisen ja kokemisen liittoa.

Usein muistoihin, muistikuviin ja kokemuksiin voi liittyä voimakas tunne äänestä, hajusta tai väristä. Itseäni kiinnostaa pohtia, miten väri muokkaa kokemusta tai miten kokemus muokkaa väriä. Ovatko materiaali, ympäristö ja tunnetilat ovat suhteessa värin kokemiseen? Vai onko niin, että väri muokkaa materiaalin, ympäristön ja tunnetilan kokemista? Töissäni yritän tavoittaa visuaalisen kokemuksen kokonaisuutena. Yritän tavoittaa kaikki ne kerrokset, jotka ovat läsnä kokemuksessa. Yritän taiteen tekemisessä hyödyntää kaikki kokemusteni ja muistojeni eri tasojen jättämät muistijäljet.

Enkeliaiheinen kokonaisuus valokuvamaalauksena tavoittelee muistijälkien sulautumista visuaaliseksi kokemukseksi.

LÄHTEET

Chagall, Marc, 1918. Häät, öljymaalauk.

Piers, Maria W. & Landau, Genevieve Millet 1982. *Leikin lahja*. Keuruu: Otava.

Saraste, Leena 1980. *Valokuva pakenevan todellisuuden kuvajainen*. Helsinki: Kirjayhtymä.

Saves, Seppo 1986. *Kuvajournalismi - sellaisena kuin olen sen kokenut*, Espoo: Weilin + Göös.

Seppänen, Janne 2008. *Katseen voima – kohti visuaalista lukutaitoa*, Tampere: Vastapaino.

Simberg Hugo, 1903. Haavoittunut enkeli, öljymaalauk.

Tuuri, Antti 2006. Taivaanraapijat. Nurmijärvi: Otava.

Väisänen, Hannu 1985. *Kahdeksan Sisäkuvaa: Kuvataidesatuja*. Yleisradion opetusohjelmat.

Wolf, Virginia 1931. Professions for Women.

GUARD AN ANGEL TEOSKOKONAIUUUS KUVINA

Forgotten wings 1
2011, 38 x50 cm. Digitaalivedos

Forgotten wings 2
2011, 38 x50 cm. Digitaalivedos

Forgotten wings 3
2011, 38 x50 cm. Digitaalivedos

Forgotten wings 6
2011, 38 x50 cm. Digitaalivedos

Angel sightings 1
2011, 80 x 80 cm. Digitaalivedos

In a hurry
2011, 70 x 90 cm. Digitaalivedos

Memory Trace
2011, 70 x 90 cm. Digitaalivedos

River of Red
2011, 70 x 90 cm. Digitaalivedos